

3. fejezet

Az intervallum

1. rész – A sötétség világbírói

Az Ádám előtti pusztulás oka a bűn volt.

Azt látjuk tehát, hogy Isten az eget és a földet a kezdet kezdetén tökéletesnek és gyönyörűnek teremtette, de valamikor – hogy mennyivel később, azt nem tudjuk –, a föld teljesen pusztává lett, és az élet minden formájától teljesen megüresedett. Nem csak termékeny területei lettek pusztasággá, városai pedig a földdel egyelővé; hanem világossága is megszűnt; légkörének teljes nedvességtartalma kicsapódott a föld színén, így az irdatlan mélység, mely nem léphette volna át Teremtőjétől kijelölt határait, Isten kiáradó haragja miatt most áttörte a gátat; s a pusztító, fekete ár a lecsupaszított bolygó legmagasabb csúcsait is bekebelezte; az égitest pedig a feneketlen sötétség rettenetével keringett tovább élettelenül az űrben.

Mi okozhatta vajon ezt a szörnyű katasztrófát? Mi okból pusztíthatta el Isten saját kezének munkáját? Ha az emberi faj történelméből bármilyen következtetést levonhatunk, csakis a bűn lehetett e borzalmas pusztulás okozója: olyan bűn, melyet Isten talán türelemmel elviselt hosszú korokon át, de végül kiáltása a mennyig hatott, és teljes pusztulást vont maga után.

A fosszilis maradványok azt jelzik, hogy az Ádám előtti korokban is volt bűn, mert valószínűleg ezek nem a hat nap, hanem sokkal korábbi idők emlékét őrzik.

Ahogy ugyanis a fossziliák világosan mutatják, nem csak betegség és halál – a bűn elválaszthatatlan két velejárója – uralkodott a föld akkori élőlényei között, hanem vad kegyetlenség és öldöklés is. Azért lehetünk biztosak abban, hogy ezeknek a maradványoknak semmi közük sincs a mi világunkhoz, mert a Biblia minden dologról, ami csak a hat nap alatt létrejött, azt mondja, hogy igen jó volt; és hogy nem volt bennük gonoszság egészen addig, míg Ádám nem vétkezett. A föld ez által a bukás által lett átkozottá, és az egész teremtés alá lett vetve a gyümölcstelen fáradozás hiábavalóságának; annak, hogy soha nem lehet megpihenni, és hogy minden folyamatosan romlásnak, hanyatlásnak van kitéve; s hogy ebben a helyzetben a természettel együtt sóhajtozunk és vajúdunk fájdalommal mind a mai napig (Róma 8,22). Azzal, hogy tövises és kórók nőttek a földből, és a talaj termékenysége is megfogyatkozott, az állatvilágra is kihatott az átok. Az állatokban olyan elfajult, sőt kegyetlen természet jelent meg, mely, ha nem is az Özönvíz előtt, de végül vérszomjas ragadozó életformában érte el tetőpontját, és egyes fajoknak teljesen átalakította a szervezetét. Hogy egy ilyen változás hogyan történhetett meg, azt nyilván nincs értelme találgatni, mert a Mindenható Isten keze végezte el. Hogy azonban ez megtörtént, és hogy a föld vadállatai nem mindig voltak ilyenek, a következők támasztják alá:

A hatodik napon Isten kijelentette, hogy minden, amit alkotott, igen jó, de ez az állítás nagyon következtelen lenne, ha az állat- és növényvilág mai állapotát vennénk alapul (1Móz 1,31). A zöld füveket adta eledelül „a föld minden vadjának, az ég minden madarának és a földön csúszó-mászó mindenféle állatnak” (1Móz 1,30). A büntelen világban tehát nem léteztek húsevők.

A helyreállítás idejéről szóló egyik fő próféciában pedig a következőket olvassuk: „Akkor majd a farkas a bárányal lakik, a párduc a kecskegidaival hever, a borjú, az oroszlánkölyök és a hízott marha együtt lesznek, és egy kisgyermek őrzi azokat. A tehén és a medve legelni fog, kölykeik

együtt hevernek, az oroszlán pedig szénát eszik, mint az ökör. A kised a viperalyuknál játszadozik, és az alig elválasztott gyermek a mérgeskígyó lyuka felé nyújtogatja kezét. Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségem hegyén, mert tele lesz a föld az ÚR ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja” (Ézs 11,6-9). Azaz, amikor a második Ádám visszajövelekor elvétetik a bűn, akkor az átok elveszíti erejét: a vadállatok ragadozó természete eltűnik belőlük, a húsevőkből növényevők lesznek, a mérges állatok mérge kivész belőlük; minden az eredeti állapotára lesz visszaállítva, és minden olyan lesz, mint amikor Isten legelőször megáldotta őket¹.

Ezért tehát azok az élőlények, melyek fosszilis maradványai Ádám előttről valók, és mégis a betegségnek, halálnak és egymás pusztításának nyilvánvaló jeleit mutatják, csakis egy másik világhoz tartozhattak, akiknek megvan a saját történetük, melyen nyomot hagyott a bűn, míg végül ez a saját és lakóhelyük pusztulásával végződött.

És mivel a mi mostani világunk állatvilága fölé is gondviselőként helyezett Isten valakit, akinek a bekövetkezett bűnbe esésén keresztül minden élőlényre elkerülhetetlenül kihatott degenerálódás, betegség és halál, így magától értetődően arra kell következtetnünk, hogy azt a korábbi világot is az állatoknál felsőbbrendű lények lakták és uralták, akik azután Ádámhoz hasonlóan áthágták Teremtőjük törvényeit.

De kik voltak az immár nekünk adott föld ősi lakói? Honnan jöttek, és hová mentek? Milyen szörnyű bűn okozta az eltűnésüket, és tette romhalmazzá földjüket és annak légkörét?

Nem maradtak fenn belőlük fossziliák, a kőzetekben talált számos őskövület csak a teremtés alsóbbrendű formáit őrizte meg. De ahogy vakon meresztjük szemünket az sötétségbe, a kezünkben tartott Szentírásból egyszer csak halvány fénysugár dereng; mely igen különbözik attól a fénycsóvától, mellyel más témákat megvilágít; ez alig valamivel több annál, hogy ne legyen teljesen koromsötét, s megláthassuk egy homályos alak körvonalait, ki az elpusztult világ romjai fölött a magasból tekint le semmivé lett birodalmára.

Legfőbb ellenségünk: az evilág fejedelme és a levegőég istene.

Vizsgáljuk meg hát ezeket az apró morzsákat, melyeket a Biblia ezzel a nagy rejtéllyel kapcsolatban nekünk mutat. Óvatosan, de gyors léptekkel kell azonban áthaladnunk ezen a hídon a zúgó habok fölött, mert nem tudhatjuk, mennyire biztosak az alapjai; sőt, még komoly hiányai is lehetnek, melyeket nem veszünk észre az éjszaka sötétjében. A kijelentés azonban, melyre hivatkozni fogunk, a mi tanításunkra adatott, és mint a teljes Írás, hasznos akkor is, ha nem sikerül megragadnunk a benne elrejtett titkot, feltéve, hogy félelemmel és tisztelettel állunk hozzá (2Tim 3,16). Az ilyen témákon való gondolkozás révén ugyanis: a) legalább részben képet kapunk arról, hogy az időt két oldalról határoló – múltbeli és jövőbeli – eseményeknek milyen kimondhatatlan jelentősége van; b) hogy milyen megszámlálhatatlan milliónyi tényező játszik bennük közre; c) hogy a gondolataink mennyire hajlamosak öntelten, mégis annyira irracionálisan csak erre a mostani, röpke korszakra, és a mi saját, még jelentéktelenebb önmagunkra korlátozódni; d) felfoghatatlan csodálattal tölt el minket, amit látunk; e) remegve igyekszünk biztonságba húzódni az egyedüli menedékbe, mielőtt Isten haragjának tomboló vihara legközelebb megjelenik ítélet alatt lévő világunk fölött; f) sürget, hogy elvégezzük a mi saját feladatunkat ebben a hatalmas drámában, melyet a Magasságos Isten mielőbb a végkifejlethez akar juttatni.

Az információ forrásai.

1 Kivéve a kígyót, mely el fogja veszíteni erejét arra, hogy bántson, de továbbra is mutatni fogja lealacsonyítottságának jelét. Lásd: Ézs 65,25.

Két olyan forrás van, melyből valamennyi információt szerezhetünk a föld korábbi állapotával kapcsolatban. Az egyikhez tartoznak azok az igeszakaszok, melyek úgy tűnik, hogy közvetlenül erre utalnak; a másikhoz pedig az, ami a „minden dolog helyreállításának idejéről” (Csel 3,21) szóló részekből kiderül. Maga ez a kifejezés is arra utal, hogy Isten eredeti tervét nem hátráltathatja a bűn, hanem mindent abban a formában fog helyreállítani, ahogyan az a bukott angyalok lázadása előtt volt.

Az „evilág fejedelme” és „e világekorszak istene” címek magyarázata

Ha tehát röviden megnézzük azokat a dolgokat, melyeket az Ige kijelentett számunkra a Sátán múltjával kapcsolatban, könnyen észrevehetjük, hogy jelenlegi hatalma mellett nyilvánvalóan és jogszerűen birtokolja az „evilág ura” címet; azaz ezt a méltóságot és a vele járó uralkodói jogokat Maga Isten adományozta neki². Nem lehet ugyanis sehogyan máshogyan megmagyarázni, hogy az Úr Jézus nem csak hogy ennek a címnek megfelelően beszélt az Ellenségről (Jn 14,30), hanem átruházott hatalmát is elismerte azzal, hogy amikor a Sátán arra hivatkozott, hogy az övé a világ minden királysága és azok dicsősége, Ő ezt egy percig sem vitatta (Lk 4,6-8).

És csak akkor, ha elfogadjuk ennek az igénynek a jogszerűségét, érthetjük meg Júdás levelében azt a szakaszt, melyben azt, ahogyan Mihály arkangyal a Sátánnal szemben viselkedett, példaképpen állítja elénk arra, hogy a hatalomnak kijáró tiszteletet meg kell adni, akkor is, ha az gonosz kézben van (Júdás 9).

A „világ” szó jelentése valamelyest kétértelmű, mivel a görög szó jelentheti a földünket és lakóit, de ugyanakkor kiterjedhet az egész világegyetemre is; a most tárgyalt esetben pedig valószínűleg naprendszerünk összes égitestjét érti alatta. Ha a csillagászoknak igazuk van abban, amit a hold állapotáról mondanak, hogy az egész nem más, mint „száraz és élettelen pusztaság”, úgy lehet, hogy a Sátán hatalma valóban ezekre is kiterjed. A nap a negyedik napon lett helyreállítva, és lehet, hogy a benne történt katasztrófa is azt bizonyítja, hogy a Sátánnak köze volt ehhez a fényesen világító égitesthez.

Az egyik igeszakaszban Pál apostol „evilág istene”-ként hivatkozik a Sátánra (2Kor 4,4). Itt azonban a „világ”-nak fordított görög szó helyén más szerepel, és „korszak”-nak kellene fordítani³. A Sátán valóban ennek a világnak a jog szerinti fejedelme; de visszaél a hatalmával, az emberek szemét megvakítja, és így veszi rá őket, hogy őt istenükként imádják. A mostani korszak végén azonban elveszik tőle a birodalmát; és azzal, hogy hatalmának immár nincsen semmilyen valódi alapja, istentelen felépítménye azonnal össze fog omlani.

Kockáztatva azonban, hogy megszakítjuk jelenlegi gondolatmenetünket, meg kell állnunk egy pillanatra, hogy megvizsgáljuk, milyen komoly figyelmeztetés rejlik az „evilág istene” kifejezésben. Nagyon is van okunk hinni, hogy az ördög sokkal több személyes, közvetlenül neki szóló imádatot kapott az idők során, mint azt azok, akik nem szoktak ilyen dolgokban vizsgálgódnival, valaha is el tudnák képzelni. Pál azonban sokkal általánosabb dologra utal ezzel a kifejezéssel. A saját szavai magyarázzák meg legjobban, mire gondol; egy másik helyen ugyanis ezt írja: „Nem tudjátok, hogy ha valakinek átadjátok magatokat szolgálai engedelmességre, akkor engedelmességre kötelezett szolgálai vagytok annak (...)?” (Róma 6,16, ÚF). Két törvény lett elénk helyezve: az Istené és a Sátáné; és akinek a törvényét megtartjuk, annak a szolgálai és tisztelői vagyunk. Hogy mit állítunk, bármilyen hevesen bizonygatjuk is, az semennyit sem számít odaát, a másik világban. Tisztelhetjük a szánkkal a Magasságos Istent, lehetünk nagyon buzgók a külső istentiszteletben – ha a Sátán törvényének

² Nyilvánvalóan a bukása előtt. Lásd az Ezékiel 28,11-19 magyarázatát a fejezet későbbi részében.

³ Korszak, világekorszak: *aión*; világ, teremtett világ, Föld, világegyetem: *koszmosz* – (*a ford.*)

engedelmeskedünk, akkor az ő alattvalóinak számítunk, és őhöz szállnak imádságaink és a dicséretünk. A Sátán törvénye pedig ez: Találjunk örömet világi kedvteléseinkben; minden reménységünk csak erre a mostani korszakra szóljon, melyben ő uralkodik; tartsuk távol – különböző érzelmi és intellektuális elfoglaltságokkal és örömmel, valamint az idő eltöltésének számtalan, általa kínált módjával – gondolatainkat attól, hogy valaha is az elkövetkező kor felé szálljanak, amikor az ördögöt megláncolt rabnak és nem fejedelemnek vagy istennek fogjuk látni.

A levegőbeli hatalom birodalma.

A Sátánt azonban úgy is nevezik, hogy „a levegő⁴ birodalmának fejedelme” vagy „a levegőbeli hatalmasság fejedelme” (Ef 2,2). Ez a birodalom valószínűleg nem más, mint amelyik az Efezus 6,12 szerint a „mennyeiekben”⁵ van (sok fordítás szerint, helytelenül, a „magasságban”), mely, ahogyan Pál mondja, hemzseg a gonoszság szellemi lényeitől. Ezt semmi esetre sem kell a föld százharmincszázhatvan kilométer vastagságú légkörére korlátoznunk, hiszen, ha a Sátán hatalmi befolyása, amint azt fentebb feltételeztük, az egész naprendszerre kiterjed, a levegő birodalma magában foglalja az a hatalmas kiterjedésű űrt, melyben a bolygók keringenek; és ebben az esetben az sem elképzelhetetlen, hogy e birodalom fejedelmének trónusa a Nap fotoszférájában legyen. Ennek pedig mély, mögöttes jelentősége lehet abban, hogy a bálványimádás mindig is a Napisten tiszteletével kezdődött, és nem kis részben abból is állt, akárhogyan is hívták: Szan, Samas, Bél, Rá, Molok, Milkóm, Hadad, Adrammelek és Anamelek, Mitrász, Apolló, Sejk Semsz, vagy bármelyik néven is a sok közül⁶.

Van valami sokat sejtető abban, ahogyan királyságát leírják, az a szó ugyanis sűrűt és ködös jelent, ellentétben a kristálytisza és friss levegővel. Talán ezért választották Sátán egének szennyes és bűntől megfertőzött állapotának leírására. Ezt a nézetet a Hébererekhez írt levél egy szakasza alátámasztani látszik, ahol ezt olvassuk: „Szükséges tehát, hogy ha az ég(bel)i⁷ dolgok képmásai (előképei) így tisztulnak meg, akkor maguk az égen⁸ levő(dolgo)k pedig még jobb áldozatokkal, mint azok,” (Héb 9,23 – Vida ford.). Ez utóbbinak a megtisztítása valószínűleg az Úr visszatértekor fog megtörténni, amikor kiveti Sátánt és angyalait a mennyből (égből), amiről a Jelenések 12 ír. És észrevehetjük azt a csodálatos egyezést az első ég meglévő tisztátalansága és Ézsaiás próféciája között, mely szerint az eljövendő korban „a hold fénye olyan lesz, mint a nap fénye, és a nap fénye hétszer erősebb lesz, olyan, mint hét nap fénye” (Ézs 30,26).

A világ szellemi hatalmai.

Milyen természetű tehát ez a hatalom, melyre a Sátánnak az előbb említett címei utalnak? Hogy megértsük, először általánosságban kell megnéznünk, mit mond az Ige a szellemi működésekről. Ugyanis – bár láthatatlanul és a föld uralkodói által szinte mit sem sejtve –, szellemi hatalmak is léteznek (Prédikátor 5,8), melyeket eredetileg mind Isten nevezett ki, akár hűségesek maradtak

4 Levegő: *aér, aerosz*

5 Mennyei(ekben): *epuraniosz*

6 Ne tulajdonítsunk-e nagy jelentőséget annak a ténynek, hogy maga a „Sátán” elnevezés a káld „Saitán” formán keresztül jutott a görög „Titán”-ig, mely utóbbit a görög és latin költők a Napisten megjelölésére használták? Valóban úgy tűnik, mintha ezt a kapcsolatot ismerték volna a sötét középkorban, ugyanis Didron, Keresztény ikonográfiájában három bizánci miniatúrát is leír a tizedik századból, melyben Sátánt glóriával, azaz dicsfényel körülvéve ábrázolják, ez pedig nem más, mint a Napisten ismertető jele a pogány vallásokban. A gyülekezet elpogányosodásával a Krisztust és a szenteket ábrázoló képeken is elkezdett megjeleni a dicsfény. Ugyanekkor más szokások bevezetésével is megromlották a gyülekezetet – mint a tonzúra (kiborotvált kerek folt a szerzetesek fején), és a kelet felé fordulás gyakorlata –, melyek a kora ókortól kezdve a Napisten tiszteletének részét képezték.

7 Ég, menny: *uranosz*

8 Égi, mennyei: *epuraniosz*

Hozzá, akár nem. Egyik magas rangú őrző áll a másik fölött, mindegyik a rangban felette lévőknek ad számot, míg a piramis csúcsa el nem jut a Mindenható Istenig. Zakariás első látomásában (Zak 1,11-12), azok, akiket az Úr elküldött, hogy járják be a földet, jelentést tesznek az Úr angyalának, aki később Magához, a Seregek Urához járul.

És ezért olvasunk trónokról, uralmakról, fejedelemségekről, fennhatóságokról (Kol 1,16), arkangyalokról⁹ és angyalokról. Nagyon hamar észrevehetjük az Igében azt is, hogy az emberek ügyeit és világát felügyelő láthatatlan lények hatalmas tömege nyílt lázadásban van a Mindenható Istennel szemben; hogy fejedelemségek, hatalmak és a sötétség világuralkodói léteznek, akikkel, ahogy Pál mondja, nekünk komoly küzdelmet kell folytatnunk (Ef 6,12). Ezek mind fejedelmüknek, a Sátánnak tartoznak beszámolóval, aki, amikor a Felségesnek tesz jelentést, igénybe veszi hírszerzőinek értesüléseit ahhoz, hogy vádoljon bennünket és a testvéreinket éjjel és nappal Isten színe előtt (Jel 12,10).

A 82. zsoltár figyelemre méltó közlései az uralmuk igazságtalanságáról, Isten velük való vitájáról, és a fölöttük kimondott ítéletről.

Ha szeretnénk megtudni valamit arról, milyen is az ő uralmuk, elolvashatjuk magának Istennek a véleményét erről a 82. zsoltárban. Ez a rövid költemény – az egyike a legnagyobb kijelentéseknek, melyek fellibbentik az elválasztó függönyt, és pillanatnyi betekintést engednek a mi világunkon túli titkokba – annyira fontos tárgyunk illusztrálása szempontjából, valamint olyan jól magyarázatot ad a morális problémákra, melyek ma a világban vannak, hogy néhány magyarázó szó kíséretében a teljes szövegét idézzük:

1. Isten áll az Isten gyülekezetében: ítéletet tart az istenek között.
2. Meddig ítélték még hamisan, és pártoljátok a gonoszokat?
3. Védelmezzétek a szegények és árvák jogát, szolgáltatások igazságot a nyomorultnak és elnyomottnak!
4. Mentsétek meg a szegényt és szűkölködőt, szabadítsátok ki a gonoszok kezéből!
5. Nem tudnak, nem értenek semmit, sötétségben járnak. A földnek minden alapja inog.
6. Én mondtam: istenek vagytok ti, és a Felséges fiai vagytok ti mindnyájan.
7. De úgy haltok meg, mint emberek, és úgy hullotok el, mint bármelyik fejedelem.
8. Kelj föl, ó, Isten, íteld meg a földet, mert minden nép a te örökséged.”

A zsoltár négy részre tagolódik, mely közül az első a Felségest mutatja, amint e világ anyagi uralkodói között állva, esztelenségük miatt vádat emel ellenük. Két másik ilyen gyűlésről tudunk; mindkét eset hasonlít abban, hogy, amennyire az Ige kijelenti számunkra, a tanácsvégzés a föld egyik lakójával kapcsolatos, és a megszületett döntés a legsúlyosabb pillanatot jelenti az illető életében. Az egyik Jób könyvének az elején van, ahol Isten fiai, és köztük Sátán is az Úr elé járulnak. A másik pedig a Királyok könyvében szerepel, amikor a mennyei tanácsülésben eldöntik Aháb sorsát (1Kir 22,19-23). És éppen úgy, ahogyan Sátán részt vesz a Jóbbal kapcsolatos tanácskozáson, itt is egy hazug szellem jelenlétéről olvasunk, aki engedélyt kap, hogy megszállja, és olyan

⁹ Lehet azonban, hogy nem kellene többszámban beszélnünk az arkangyalokról; mert egyedül Mihályt említi az Ige, akit arkangyalnak nevez. Ugyanakkor lehetséges, hogy más, hasonló rangú lények is létezhetnek, akik más világokkal vannak összeköttetésben. Mert úgy tűnik, hogy Mihály azért viseli ezt a címet, mert ő a hűséges angyalok kinevezett uralkodója a mi földünk égében (mennyeben). És ezért látjuk őt Isten választott népének fejedelmeként és a Sátán nagy ellenfeleként állni (Dániel 12,1, Jelenések 12,7, Júdás 9).

beszédre indítsa a hamis prófétákat, hogy az a pusztulását okozza azoknak, akik bennük bízva hallgatnak rájuk.

Az „istenek” a második sorban nem mások, mint angyalok – ebben az esetben, természetesen bukott angyalok – akiket Isten képviselőinek neveznek¹⁰. Hasonló összefüggésben használja a 97. zsoltár az *elóhím* szót, ahonnan idézve azt a mellékmondatot, hogy „imádjátok őt minden istenek”, a Héberék 1,6 így fordítja: „imádják őt az Istennek minden angyalai”¹¹.

A következő vádpont milyen szemléletesen ábrázolja a világ jelenlegi állapotát! Milyen világosan élénk tárja, hogy ha hazugság, csalás, elnyomás és erőszak uralkodik; ha a gyengék könnye hull; ha Istennek sok olyan gyermeke van, kit

„e világ nehéz küzdelmében
nyomorultan, kimerülten,
fantomsereg úz szüntelen”,

ha emberek sokasága mondhatja, „senki sem törődik az én lelkemmel” – mindez azért van, mert egy lázadó angyal suhogtatja vasjogará a sóhajtozó föld fölött.

A harmadik és negyedik vers Isten szeretetébe enged csodálatos bepillantást, aki nem csak Ádám elbukott nemzetsége fölött bánkódik, hanem a bukott angyaloknak is a bűnbánat lehetőségét kínálta, és kegyelmet gyakorolt volna velük is. Eszünkbe jutnak Urunk titokzatos szavai, rögtön miután hang hallatszott a mennyből: „Most van ítélet e világ felett; most vettetik ki e világ fejedelme” (Jn 12,31). Mintha az a visszavonhatatlan döntés, mely megpecsételi a sötétség világbíróinak ítéletét, csak ekkor született volna meg, és mintha az Úr meghallotta volna a dördülést, mellyel a kegyelem kapuja bezárult, ami pedig egészen addig nyitva állt még a Sátán és a gonoszság szellemei előtt is. Lehetséges, hogy Isten testet öltött Fiával szembeni ellenségességük töltötte be gonoszságuk mértékét, így a zsidókhoz hasonlóan az ő esetükre is ráillik a gonosz szőlőművesek példázata. Megtagadták ugyanis, hogy a hatalmas Teremtőnek felajánlják földjének gyümölcsét, melyet az ő gondjaira bízott; elutasították az irgalommal teli kérést, ahogyan a fenti zsoltárunk írja, és végül, amikor megpillantották, hogy a Fiú belép az ő birodalmukba, minden megmaradt reményüket elveszítették azzal, hogy így kiáltottak: „Ez az örökös: gyertek, öljük meg, és azután miénk lesz az öröksége!” (Mt 21,38).

Az ötödik vers megmutatja, hogy Isten előre látta, mi lesz az egésznek a vége. Megmondja, hogy intelme hiábavaló, a lázadók nem hallgatnak Rá. Azáltal, hogy elszakították magukat Tőle, elveszítették a bölcsességüket, és többé nem képesek megérteni a dolgokat; emberek módjára rövidlátókká lettek – ha nem is olyan mértékben, mint azok. Nem képesek másra, mint hogy nyughatatlanul járjanak-keljenek a sötétség leple alatt, ahová költöztek; folytonos aktivitással igyekezve, hogy korábbi lakóhelyük isteni teljességéről el tudjanak felejtkezni; miközben a bűn vakmerő esztelenségéről tesznek bizonyosságot azzal, hogy kinyújtják kezüket Isten ellen, és a Mindenhatóval szemben erőt gyűjtenek.

Állapotuk pedig borzalmas következményekkel jár a földre nézve, mely nyög és sóhajtozik az uralmuk alatt. A föld talapzatai inognak: telve van kirívó jogtalansággal és aljas büntettel, melyek kiáltása az égig hallik; igazságtalanság és elnyomás uralkodik. Meg kell ezért fosztani őket az uralomtól, a hatalmat el kell venni tőlük: szükséges, hogy félelmetes megtorlás érvényesítse annak az igazságát, aki Király mindenek fölött.

10 Ahogy Urunk megmagyarázta: „Ha isteneknek mondta azokat, akikhez az Isten igéje lett” (Jn 10,35).

11 Hasonlítsuk össze ugyanígy a Héberék 2,9-et a 8. zsoltár 5. versével!

Megfelelő módon következik tehát a felettük kimondott ítélet, és a kifejezésmódnak meg kellett volna akadályoznia a zsoltárnak azt a felszínes magyarázatát, mely szerint ez csak az emberi uralkodókra vonatkozik. Ezek a szavak nem halandóknak szólnak, hanem olyan lényeknek, akik életük legelső perceitől kezdve Isten fiainak halhatatlanságát élvezhették. Mivel azonban vétkeztek, és kiestek első lakóhelyükről, ők is a bűn és a halál törvénye alá kerültek. Ádám röpke életű gyermekeihez hasonlóan fognak is elveszni, és elesnek ugyanúgy, mint a föld akármelyik fejedelme.

Ezt az ítélet azonban még nincs végrehajtva; nyilván erre akkor kerül sor, amikor Sátánt megkötözik, és ezer évre a mélységbe, vagy a föld tüzes belsejébe vetik, mely, amint az Igéből összerakhatjuk, az elveszett halottak fogva tartó helye¹².

A zsoltár imádsággal zárul. Miközben a zsoltárosnak azok a gonoszságok járnak a fejében, melyeket a világra elhozott annak jelenlegi gonosz fejedelme, szíve vágyódni kezd, hogy jöjjön el az igazságos Király, Krisztus, hogy eljövételével kivesse a hatalomból a lázadó erőket, örökségül birtokba vegye a nemzeteket, és megítélje a földet.

Az Ige tehát egyértelműen kijelenti, hogy földünk irányításában szellemi és emberi hatalmak is egyaránt részt kaptak; és ennek a két különböző erőternek az összességéből tevődik össze a föld kormányzása. Ahogyan ugyanis Ézsaiás könyvének egyik verséből kiderül, amikor az Úr eljön, két külön irányító testületet fog hatalmától megfosztani, és megbüntetni: „a magasság seregét a magasságban, és a föld királyait a földön” (Ézs 24,21). Ezek közül az előbbiek nyilvánvalóan Sátánt és angyalait jelentik; utóbbiak pedig az antikrisztusi (keresztényellenes) világhatalmakat¹³. Krisztus sem fogja megváltoztatni a kormányzás formáját, bár le fogja cserélni az uralkodókat. Ugyanis Ő Maga és Gyülekezete fogja elfoglalni a magasságban lévők seregének helyét, míg a föld királyainak legmagasabb rangja Ábrahám test szerinti magvának fog adatni a földön.

Fordítás: <https://hitunkcelja.wordpress.com/>

12 Sátán ezáltal elszenvedí az első halált a Millennium alatt, és utána a tűzzel és kénkövel égő tóba vetik, ami a második halál. Lásd: Ézs 24,21-22; Jel 20,1-3; Jel 20,14.

13 Azaz, a kereszténység pogány hatalmait. Mert Izrael átmeneti elutasítása után a föld fölötti uralom hivatalosan a pogányokra szállt, Nebukadneccár személyében (Dán 2,37-38).